

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

Broj: DO-K-34/00.
Vukovar, 01. veljače 2001.

BT/BD

4-6/01
županijski sud
Prijemni list
22. 02. 2001
dne 13. 02. 2001

ŽUPANIJSKOM SUDU U

VUKOVARU

Temeljem čl.41. st.2. toč.3. ZKP, podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

I-okr. MILOŠA STANIMIROVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] nalazi
se u bijegu,

II-okr. STEVANA SRDIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u bijegu,

III-okr. MIĆE MALJKOVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u bijegu,

IV-okr. DUŠANA STUPARA, [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u bijegu,

V-okr. **MILENKA STUPARA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u
bijegu,

VI-okr. **BOŠKA MILJKOVIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u bijegu,

VII-okr. **DRAGANA SEDLIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u bijegu,

VIII-okr. **JOVANA MEDIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
ostali podaci
nepoznati, nalazi se u bijegu,

IX-okr. **BRANISLAVA JERKOVIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u
bijegu,

X-okr. **BOŽE RUDIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u bijegu,

XI-okr. **JOVE JANJIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u
bijegu,

XII-okr. **ALEKSANDRA TRIFUNOVIĆA,** [REDACTED]
[REDACTED]
nalazi se u bijegu,

XIII-okr. STRABINJE ERGIĆA,

nalazi se u bijegu,

XIV-okr. MILENKA STOJANOVIĆA,

nalazi se u bijegu,

XV-okr. DRAGOLJUBA TRIFUNOVIĆA,

nalazi se
u bijegu,

XVI-okr. DUŠANA DOBRIĆA,

nalazi se u bijegu,

XVII-okr. DJURE DOBRIĆA,

nalazi se u bijegu,

XVIII-okr. DJORDJA MILJKOVIĆA,

nalazi se
u bijegu,

XIX-okr. JOVANA MILJKOVIĆA,

nalazi se
u bijegu,

XX-okr. KATICE MALJKOVIĆ,

nalazi se u bijegu,

XXI-okr. NIKOLE TINTORA,

nalazi se u bijegu,

XXII-okr. **ŽELJKA KRNJAJIĆA,** [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u
bijegu,

XXIII-okr. **RADOSLAVA STANIMIROVIĆA,** [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u bijegu,

XXIV-okr. **JANKA OSTOJIĆA,** [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u bijegu,

da su:

nakon što je dana 20. rujna 1991. godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv. JNA, pridruženih sprskih paravojskih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacionim snagama protivno čl.3., 27., i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, čl.51. toč.2. dopunskog Protokola I, čl.4. dopunskog Protokola II iste Ženevske konvencije i točke II Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida, u cilju da taj prostor učini etnički čistim i da se onemogući daljnji život hrvatskom i drugom nesrpskom stanovništvu, civilno stanovništvo hrvatske i nesrpske nacionalnosti raseljavali, ubijali, fizički zlostavljali i prisvajali ili uništavali imovinu pa su tako:

I-okr. Miloš Stanimirović, II-okr. Stevan Srdić, III-okr. Mićo Maljković, IV-okr. Dušan Stupar i V-okr. Milenko Stupar,

a) dana 10. studenog 1991. godine po dogovoru i zajednički ušli u obiteljsku kuću oštećenih Ivana i Ruže Jurić u ulici S. Šolaje br.8, gdje su oštećene tukli rukama, nogama i kundacima puške, tako da je ošt. Ruža Jurić od zadobivenih ozljeda slijedeći dan umrla, a zatim su slijedeći dan odveli Ivana Jurića u zatvor, te ga tako tukli da je od zadobivenih ozljeda umro,

I-okr. Miloš Stanimirović, II-okr. Stevan Srdić, V-okr. Milenko Stupar, XXIII-okr. Radoslav Stanimirović i XXII-okr. Željko Krnjajić,

b) tijekom rujna i listopada 1991. godine, svakodnevno rukama, nogama i palicama vršili batinjanje velikog broja mještana Tovarnika hrvatske nacionalnosti koji su bili izdvojeni i zatvoreni u stanicu milicije smještenoj u kući Djordža Cveića, a među kojima su bili Mirko Markutović, Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Božo Grbešić, Žarko

Grbešić, Dragan Hajduk, Glibo Stjepan, Branko Šimunić, pri čemu su Branku Šimuniću žicom vezali ruke i noge i tukli ga sve dok ne izgubi svijest,

II-okr. Stevan Srdić, IV-okr. Dušan Stupar, VI-okr. Boško Miljković,
VII-okr. Dragan Sedlić, VIII-okr. Jovan Medić i XI-okr. Jovo Janjić

c) zapalili veći broj kuća vlasništva osoba hrvatske nacionalnosti među kojima i kuće Marina Šijakovića, Vlatka Glavašića i Rudolfa Rappa,

I-okr. Miloš Stanimirović i XXI-okr. Nikola Tintor

d) točno neutvrđenog dana mjeseca rujna 1991. godine, a nakon okupacije Tovarnika zarobili Željka Vrančića, Antuna i Berislava Šimunića i odveli ih do druge ulice gdje su ih s više nepoznatih pripadnika četničkih jedinica ubili,

II-okr. Stevan Srdić, IV-okr. Dušan Stupar, VII-okr. Dragan Sedlić,

e) dana 24. prosinca 1991. godine i 25. ožujka 1992. godine prema dogovoru i zajednički uporabom sile i vatrenog oružja tjeroali civile pripadnike hrvatske nacionalnosti iz njihovih kuća, ukrcavali ih u autobuse i protjeroali na slobodni dio Republike Hrvatske, pa su tako protjeroali i Iliju Šimunića, Tomislava Grgića i njegovu majku, obitelj Joze Belje, Vlatka Glavašića, obitelj Ivana Palijana, Ivu Djurić, Juru Beljo, Matu Ćuk, obitelj Mije Siketića, Andriju Jurića, Stipu Glibo, Vjekoslava Miočkovića, Josipa Djurčinovića, Martina Djurčinovića, Mariju Topić i druge,

I-okr. Miloš Stanimirović,

- priveo Dragana Hajduka u Stanicu milicije, te ga prilikom ispitivanja tukao rukama, a zatim mu zabio čavao u uho, te ga ubo nožem u vrat i još nekoliko puta u leđa,

- istjerao iz kuće Maricu Grgić i Djuru Grgić,
- odveo iz kuće i zarobio Rodolfa Rappa, koji je kasnije ubijen,

II-okr. Stevan Srdić,

- odvodio ljude iz kuća, a kasnije su ubijeni, pa je tako odveo i Danijela Marinkovića, Matu Ćuka, Marijana Miočkovića, Rudolfa Rappa,
- ispitivao i tukao po cijelom tijelu Ratka Dovičina,
- tukao Marina Mitrovića udarivši ga nogom u rebra,
- tukao Dragana Hajduka,
- uzimao stvari iz kuća mještana hrvatske nacionalnosti, pa je tako uzeo traktor Vlatka Glavašića,

III-okr. Mićo Maljković,

- uzimao stvari iz kuća mještana hrvatske nacionalnosti, pa je tako uzimao stvari iz krznarske radnje,
- tjerao na prinudni rad stanovništvo hrvatske nacionalnosti,

- čuvao stražu ispred stanice milicije,

IV-okr. Dušan Stupar,

- izveo i odveo iz kuća Ivana Zelića i Matić Stjepana, a koji su kasnije ubijeni,
- u stanici milicije ispitivao i tukao Dragana Hajduka na način da ga je ispitivao sa strujom,
- naredio Mihajlu Dovičinu da mora doći u stanicu milicije na ispitivanje,

VI-okr. Boško Miljković,

- vršio pretres kuće Marije Palijan, a onda iz kuće odveo malodobnu Tanju Palijan navodeći da će je ubiti ako odbije poći s njim, te je doveo u napuštenu kuću, gdje ju je ispitivao, psihički maltretirao i prijetio da će je streljati,

VII-okr. Dragan Sedlić,

- prilikom protjerivanja iz sela Tomislava Grgića i njegove majke uzeo od njih novac koji su imali kod sebe,

VIII-okr. Jovan Medić,

- prijetio Stoji Vranikić da će joj ubiti sina, snahu i muža,
- vodio na prinudni rad Miju Siketića,

IX-okr. Branislav Jerković,

- izvodio iz kuće stanovništvo hrvatske nacionalnosti, pa je tako izveo Ivana Zelića, Stjepana Matića i Dragana Hajduka,

X-okr. Božo Rudić,

- stražario pred zatvorom u stanici milicije,
- stavljao pištolj u usta zarobljeniku Draganu Hajduku i tom prilikom mu posjekao nepce prijeteći mu da tko ima kap hrvatske krvi neće šetati Tovarnikom,

XI-okr. Jovo Janjić,

- palio kuće Hrvata,
- vodio na prinudni rad Mileta Ivančića, Stipu Kovačevića, osobu prezimena Bilić i još jednog čovjeka i postrojio ih, a zatim je nepoznata osoba u četničkoj odori pucala u njih iz dugog vatrenog oružja, uslijed čega su svi ubijeni, osim Mileta Ivančića koji je ranjen,
- pljačkao imovinu Hrvata, pa je tako uzeo traktor i priključke vlasništvo Vjekoslava Miokovića,

XII-okr. Aleksandar Trifunović,

- kao predsjednik mjesne zajednice naredio Martinu Habčaku da obavlja prinudni rad, pa između ostalog da popravlja i njegovu kuću,

- naredio Ivanu Palijanu da se javi na ispitivanje u stanicu milicije,
- izdavao propusnice za izlazak iz sela,

XIII-okr. Strahinja Ergić,

- uzimao imovinu Hrvata, pa je tako uzeo konje od Vjekoslava Mijokovića,

XIV-okr. Milenko Stojanović,

- čuvao i tjerao na prisilni rad, pa je tako tjerao Hrvate da utovaraju stoku u klaonicu,
- uzimao stvari od Hrvata, pa je tako uzimao vrijedne stvari iz krznarije,

XV-okr. Dragoljub Trifunović,

- zarobio Stjepana Marinkovića i odveo ga u zatvor u stanicu milicije gdje ga je tukao po tijelu,

XVI-okr. Dušan Dobrić i XVII-Djuro Dobrić,

- uzimali stvari iz kuća protjeranih Hrvata, traktore i kombaje,

XVIII-okr. Djorđe Miljković,

- zarobio Stjepana Marinkovića,
- tukao Marijana Matijevića,
- pljačkao namještaj i bijelu tehniku iz kuća prognanih Hrvata,

XIX-okr. Jovan Miljković,

- maltretirao Čurčinović Adama,

XX-okr. Katica Maljković,

- uzimala stvari iz kuća Hrvata,
- nazivala Hrvate ustašama i govorila da ih sve treba ubiti,
- zapalila kuću Dragana Hajduka jer je ustaša,

XXI-okr. Nikola Tintor,

- izveo iz podruma Miju Petkovića,

XXIII-Željko Krnjajić,

- kao zapovjednik milicije naređivao privođenje i ispitivanje Hrvata u Stanici milicije, pri čemu su ih tukli, a zatim neke odveli i ubili pa su tako ubijeni Karlo Grbešić, Anto Markanović, Marko Bošnjak, Ivo Maleševac, Djuro Grgić, Marin

Mioković, Branko Salajić, Tomo i Filomena Glibo, Ivan Burik, Pavao Vrančić, Ilija Džambo, Krešo Puljić, Mato Čulić i Vojko Selak,

XXIII-okr. Radoslav Stanimirović,

- tukao Stjepana Marinkovića i uzeo mu 300,00 DM,
- uhitio Dragana Hajduka i odveo u stanicu milicije gdje je ispitivan i

tučen,

XXIV-okr. Janko Ostojić,

- tukao Jozu Vrankića,
- pljačkao imovinu protjeranih Hrvata,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijali, mučili, nanosili velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, provodili raseljavanja, pljačkali imovinu stanovništva u namjeri da potpuno unište stanovništvo hrvatske nacionalne skupine, ubijali, nanosili teške tjelesne ozljede i stanovništvo prisilno raseljavali,

pa su time I-XXIV-okrivljeni počinili krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - genocid, opisano i kažnjivo po čl.119. OKZ RH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. OKZ RH uz primjenu čl.43. OKZ RH.

Stoga predlažem:

1. da se pred vijećem Županijskog suda u Vukovaru održi glavna rasprava,
2. da se na glavnu raspravu pozovu i ispituju I-okr. Miloš Stanimirović, Tovarnik, V. Pelagića 42, II-okr. Stevan Srdić, Tovarnik, M. Pijade 47, III-okr. Mića Maljković, Tovarnik, V. Pelagića 22, IV-okr. Dušan Stupar, Tovarnik, A. G. Matoša 68, V-okr. Milenko Stupar, Tovarnik, A. G. Matoša 76, VI-okr. Boško Miljković, Tovarnik, VII-okr. Dragan Sedlić, Tovarnik, Prvomajska 13, VIII-okr. Jovan Medić, Tovarnik, Z. J. Jovanovića 1, IX-okr. Branislav Jerković, Tovarnik, Šumice 2, X-okr. Božo Rudić, Tovarnik, V. pelagića 19, XI-okr. Jovo Janjić, Borovo naselje, XII-okr. Aleksandar Trifunović, Tovarnik, M. Pijade 17, XIII-okr. Strahinja Ergić, Tovarnik, M. Pijade bb, XIV-okr. Milenko Stojanović, Tovarnik, Zagrebačka 19, XV-okr. Dragoljub Trifunović, Tovarnik, M. Pijade 19, XVI-okr. Dušan Dobrić, Tovarnik, N. Demonje 25, XVII-okr. Djuro Drobić, Tovarnik, B. Nušića 19, XVIII-okr. Djorđe Miljković, Tovarnik, Beogradska bb, XIX-okr. Jovan Maljković, tovarnik, Beogradska 14, XX-okr. Katica Miljković, Tovarnik, V. Pelagića 22, XXI-okr. Nikola Tintor, Tovarnik, V. Pelagića 14, XXII-okr. Željko Krnjajić, Lovas,

XXIII-okr. Radislav Stanimirović, Tovarnik, V. Pelagića 42 i
XXIV-okr. Janko Ostojić,

3. da se na glavnu raspravu pozovu i ispituju svjedoci Pavka (81) i Lidija (82) Siketić, Vinkovci, Starčevićeva 59, Vlatko Glavašić, Tovarnik (84), Vinko Beljo, Vinkovci, Kralja Tomislava 36 (86), Martin Hapčak, Slavonski Brod, Istarska 10 (90), Stjepan Lukić, Slavonski Brod, Istarska 33 (92), Ivan Palijan, Tovarnik (108), Mate Ćuk, Tovarnik, Hercegovačka 29 (115), Mihajlo Dovičin, Tovarnik, Matije Gupca 9b (120), Jozo Vrankić, Tovarnik (125), Tomislav Grgić (129), Jure Beljo, Tovarnik (131), Mijo Petrović, Tovarnik (135), Slavko Lukić, Osijek, Naselje V. Nazora 8 (151), Mijo Siketić, Vinkovci, Starčevićeva 59 (158), Andrija Jurić, Tovarnik (173), Matej Mioković, Tovarnik (210), Iva Markanović, Tovarnik, V. Nazora 14 (224), Mile Ivančić, Tovarnik, A. G. Matoša 11 (226), Marijan Matijević, Tovarnik, I. L. Ribara 24a (228), Tanja Palijan, Tovarnik (233), Branko Šimunić, Vinkovci, Petra Zoranića 27 (235), Vjekoslav Mijoković, Tovarnik, (245), Adam Marinković, Tovarnik, V. Nazora 21 (259), Ivan Marinković, Tovarnik, V. Nazora 5 (260), Ratko Dovičin, Vojarna Rakitje, Stari hrast 53, VP 3311 (261), Pavao Donković, Tovarnik (288), Josip Djurčinović, Tovarnik (307), Martin Djurčinović, Tovarnik (308), Žarko Grbešić, Tovarnik, Hercegovačka 23 (311), Marija Topić, Tovarnik (313), Ilija Šimunić, Tovarnik (314), Stjepan Marinković, Tovarnik, Jaukovac 23 (316), Marin Mitrović, Tovarnik, (322), Branko Balić, Tovarnik, A. G. Matoša 42 (494), Genoveva Marinković, Tovarnik, Jaukovac 23 (495), Drago Kovačević, Tovarnik, Marinka Petrušića 29 (496), Adam Miklošević, Tovarnik, Hrvatskih dragovoljaca 25b (497), Marica Grgić, Tovarnik, A. Starčevića 7 (499), Dane Ćurić, Tovarnik, Hercegovačka 1 (501), Ana Šišić, Tovarnik, K. Tomislava 36 (502), Antun Glibo, Tovarnik, B. Jelačića 61 (511), Amalija Mijoković, Tovarnik, A. G. Matoša 44 (512), Franjo Džambo, Pula, Stankovićeve 37 (515), Šima Rapp, Kutina, A. Hebranga 20 (520), Stajka Puljić, Zagreb, Bundek 7 (528), Kata Zelić, Zagreb, Novačka 62D (529), Anica Vrančić, Tovarnik, Braće Šimunić 26 (532), Dragan Hajduk, Tovarnik, Vrljanc 34, Damir Alivojvodić, Tovarnik, A. G. Matoša 29, Vera Šimunić, Tovarnik, Zagrebačka 1 Andrija Glavašić, Tovarnik, Ljudevita Gaja 21, Djuro Dominković, Tovarnik, Hrvatskih dragovoljaca 24, Žarko Grbešić, Tovarnik, Hercegovačka 23 i Dominik Vorgić, Tovarnik, Hrvatskih dragovoljaca 13, sada Veli Lošić, Vladimira Nazora 27,
4. da se izvrše uvidi i pročitaju zapisnici sekcije (371-487),
5. da se temeljem čl.90. st.2. toč.6. ZKP-a prema okrivljenicima naloži provođenje mjere opreza i to privremeno oduzimanje putne i druge isprave zaprijelaz državne granice.

O b r a z l o ž e n j e

Policijska uprava Vukovar Odjel za operativne poslove podnijela je dana 21. listopada 1992. godine kaznenu prijavu broj 511-15-10-03-KU-08/92. protiv okr. Miloša Stanimirovića i dr. zbog kaznenog djela iz čl.119. OKZ RH i čl.120. OKZ RH.

Prema podacima iz kaznene prijave, te prikupljenim podacima uz kaznenu prijavu proizlazila je osnovana sumnja da su okr. Miloš Stanimirović i dr. dana 20. rujna 1991. godine uz pomoć tzv. JNA i srpskih paravojskih postrojbi i ekstremnih osoba srpske nacionalnosti okupirali selo Tovarnik. Nakon okupacije isti su kršeći pravila međunarodnog prava vršili ubojstva civilnog stanovništva, kolektivna kažnjavanja, protuzakonito zatvaranje, prisiljavanje na prisilni rad, pljačkanje imovine, protuzakonito samovoljno uništavanje i prisvajanje u velikim razmjerima imovine što nije bilo opravdano vojnim potrebama.

Dana 22. prosinca 1992. godine podniet je zahtjev za provođenje istrage protiv okr. Miloša Stanimirovića i dr. zbog kaznenog djela iz čl.119. OKZ RH i čl.120. OKZ RH.

Tijekom istrage okrivljenici nisu ispitani jer je utvrđeno da su u bijegu.

Tijekom istrage ispatan je svjedok Pavka Siketić koja je navela da od rođenja živi u Tovarniku. Domaćica je i udana za Miju Siketića.

Napad na Tovarnik započeo je dana 20. rujna 1991. godine oko 08,30 sati i to iz pravca Šida. Tzv. JNA s tenkovima ušla je u Tovarnik, te su se civili sakrili u podrum. Budući da su vojnici počeli bacati bombe u podrum izašli su iz podruma. Svi civili su prikupljeni u ulici, a zatim odveženi traktorom do Šida. Nakon kraćeg vremena vraćeni su u Tovarnik, a ona je ostala u Tovarniku do 27.03.1992. godine. Sve okrivljene poznaje jer su zajedno živjeli u Tovarniku, a većinu od njih je vidjela u odoru i svi su oni imali oružje.

Zna da su Jurić Ivan i Ruža mrtvi i čula je razne priče o tome kako su ubijeni, ali o ona sama nema opažanja o tome. Isto tako zna da je ubijen Ante Markanović, Danijel Marinković, Tomislav Karadžić, Željko Vrančić, Berislav i Antun Šimunić. Zna da je kuća Vlatka Glavašića spaljena, ali nema saznanja tko je to učinio.

Svjedok Lidija Siketić je kćerka Pavke Siketić, koja je iskazivala identično svojoj majci.

Nakon pada Tovarnika svi Srbi iz sela pojavili su se u odorama, a imali su i oružje, tako da je vidjela okr. Stanimirović Miloša koji je imao šubaru s kokardom, okr. Dušana Stupara koji je imao uniformu policije SAO Krajine, okr. Boška Miljkovića u vojnoj zelenoj uniformi, okr. Dragana Sedlića u uniformi policije. Zna da je okr. Jovan Medić bio predsjednik Mjesne zajednice i direktor škole. Okr. Aco Trifunović je preuzeo neku funkciju u Mjesnoj zajednici, a Dušan Grković je bio u policiji. Nema posebna opažanja o tome tko je i na koji način ubijen u Tovarniku.

Svjedok Vlatko Glavašić navodi da se nalazio u Tovarniku do 23. rujna 1991. godine, a tada je odvežen u Šid, iz Šida je otišao kod svoje rodbine u Gibarac, a vratio se u Tovarnik 24. prosinca 1991. godine. U Tovarniku je bio do

konca ožujka mjeseca 1992. godine kada je protjeran bez ičega. Nije vidio da je netko od lokalnih Srba učestvovao u ubijanju mještana, ali su skoro svi otimali traktore, odnosno tjerali iz kuća, kao i stvari koje su se nalazile u kućama. Sjeća se da su okivljenici Dušan i Djuro Dobrić tjerali traktor i kombajn, a siguran je da to nije bilo njihovo vlasništvo. Oni su ta vozila otjerali u svoju kuću. Isto tako zna da je okr. Stevan Srdić otjerao njegov traktor i to u kuću svoga oca Trifuna Srdića.

Svjedok Vinko Beljo navodi da je živio u Tovarniku, a u Tovarniku je ostao sve do 19. prosinca 1991. godine. Tada je dobio potvrdu od vojske da može ići u posjetu svom bratu u Bijeljini i tako da je otišao u slobodan dio Hrvatske. Nije vidio osobno ubijanja, ali je vidio samo mrtve ljude. U rujnu mjesecu 1991. godine bio je zatvoren u Tovarniku, a zatim je bio prebačen u Šid i ponovno vraćen u Tovarnik u kuću doktora Cveića gdje je bio zatvor. Zna da je jednom prilikom okr. Željko Krnjajić prozvao osam zatvorenika, a među je njima bila i jedna žena i oni su izvedeni, ubrzo nakon toga se čula pucnjava i od tih osoba se nitko nije vratio. Ne zna koje su to osobe, ali su mu svi ti ljudi bili poznati. Sjeća se da je među tim ljudima bio Ivan Džanić i Glibo Filomena.

Isto tako zna da je Ante Markanović od batina umro, a nakon toga je ponovno došao okr. Željko Krnjajić te rekao četvorici zatvorenika da ga iznesu napolje. Osobe koje su iznijele mrtvo tijelo Ante Markanovića su bile Bošnjak Marko, Grbešić Karlo i Djurić Mato više se nikada nisu vratili. Zna da su svi Srbi bili obučeni u različite uniforme i svi su bili pod oružjem. Isto tako svi su upadali u kuće i odvlačili stvari. Sjeća se okr. Miće Maljkovića za kojeg zna da je sa svojom ženom mnoge stvari odnio. Vidio je ljude da tuku zarobljenike, ali ti ljudi nisu bili iz Tovarnika. Iz podruma ga je izvukao i odveo u zatvor okr. Dušan Stupar s dva nepoznata četnika.

Svjedok Martin Hapčak navodi da se rodio i živio u Tovarniku u ul. Hercegovačkoj. Negdje krajem rujna 1991. godine u Tovarnik je ušla vojska JNA, a on se s još oko 30-ak ljudi nalazio u podrumu svoje kuće. Nakon pada Tovarnika svi civili su odvedeni u Šid na saslušavanje, a zatim ponovno vraćeni u Tovarnik. Nakon vraćanja u Tovarnik imao je obvezu da se svaki dan u 09,00 sati ujutro javi u tzv. miliciju gdje je vođen pod pratnjom njihovih stražara na rad, a uglavnom se radilo na obnovi srpskih kuća koje su bile uništene u napadu na Tovarnik. Na tom poslu je bio do 17 sati, a onda se vraćao u policiju i nakon toga kući. Nije se smio kretati kroz selo. U listopadu 1991. godine uhićen je i odveden u miliciju, a zatim je morao otići sahranjivati leševe na katoličko groblje. Na dijelu groblja je bager iskopao velike kanale u koje su stavljali leševe, a bilo ih je oko 23 od toga 3 žene. Poznao je samo Djuku Carića, a druge ljude nije mogao prepoznati jer su bili u jako lošem stanju. Na tom prisilnom radu bio je sve do 08. studenog 1991. godine kada je s obitelji morao napustiti Tovarnik. Otišao je "dobrovoljno" nakon što je potpisao izjavu da se bez ičijeg pritiska iseljava iz Tovarnika u Maglaj. Isto tako morao je potpisati da dobrovoljno vrši ustupanje traktora i prikolice Marku Tepšiću iz Tovarnika, a to iz razloga jer ih je on mogao izvesti iz Tovarnika. Strogo su mu zaprijetili da u roku od dva sata mora iseliti jer ga u protivnom nema. Poznato mu je da su Opačić Rade i jedan Janko, koji se doselio u Tovarnik, ubili njegovog strica Pavla Hapčaka, a to mu je rekla njegova strina. Isto tako čuo je pred zatvorom u Tovarniku od nekih ljudi koji su bili tamo da je okr. Stevan Srdić ubio Danijela Marinkovića. Okr. Stevan Srdić i Boško Miljković tukli su Ivana Palijana, što mu je on to sam ispričao. Poznato mu je da su

okr. Stevan Srdić, okr. Jovo Janjić, Djorđe Salajić i Djuro Čuić palili kuće Hrvata u selu.

Vidio je okr. Dušana Stupara kako kroz selo vodi pokojnog Rudolfa Rappa kojeg su poslije i ubili, a uz njih je bio još i okr. Dragan Sedlić. Okr. Božo Rudić bio je stražar pred zgradom srpske milicije u selu i on ga je tamo vidio. Okr. Aleksandar Trifunović je bio predsjednik Mjesne zajednice i on je morao raditi za vrijeme tog prisilnog rada na popravku njegove kuće.

Svjedok Stjepan Lukić u svom iskazu navodi da je dana 20. rujna 1991. godine Tovarnik pao u ruke vojske JNA, a on je uhićen i odveden u policijsku stanicu s grupom mještana. Među milicajcima prepoznao je okr. Željka Krnjajića, okr. Duška Grkovića, okr. Drušana Stupara, Savu Ivanovića, okr. Miloša Stanimirovića, okr. Radivoja Stanimirovića, okr. Stevana Srdića i Trifuna Srdića, Radivoja Sedlića, te Ljubomira Jorgića, koji je i inače negdje iz Beograda. Zatvorenici su imali obvezu da pokupe mrtve i da ih sahrane na katoličkom groblju. Tada je vidio da je Radivoj Sedlić zapalio kuću pred kojom su bila četiri leša, a koja je inače bila vlasništvo Rudolfa Rappa. Poslije je čuo da je taj Sedlić i ubio Rudolfa Rappa, a da mu je pri tom pomagao i okr. Duško Stupar. Dok se nalazio u policijskoj stanici, tj. u kući doktora Cveića, vidio je da su prostorije bile krvave po zidovima i podovima, a oni su ih morali čistiti. Dana 27. rujna svi zatvorenici su odvedeni u Šid, a vozio ih je Duško Grković i Radivoj Sedlić i još dva nepoznata vojnika JNA.

Nakon Šida ponovo su vraćeni u Tovarnik gdje su saslušavani, a dobivali su batina pendrecima po tijelu i šamaranjem. Nakon što je ispitivan u Tovarniku i Šidu prebačen je u Mitrovicu, ali ga u Mitrovici nitko nije tukao, a zatim je otišao u Begejce gdje je dobio batina. Dana 08. listopada 1991. godine pušten je iz Begejaca i vraćen u Tovarnik s još nekoliko starijih ljudi, a između ostalih bio je s njim i Ivković koji nije imao jednu ruku. Jednoga dana, misli oko 25. listopada isti je izveden na saslušavanje i poslije je ubijen u Tovarniku. Dok se nalazio u Tovarniku vidio je ubijenog župnika iz Tovarnika, a na njemu je vidio rupe od metaka, iako su u miliciji tvrdili da je umro od srca. Za vrijeme dok se nalazio u Tovarniku morao je raditi razne poslove. Poznato mu je da su okrivljeni okr. Mićo Maljković i okr. Milenko Stojanović bili ti koji su odvozili stoku mještana, te brat Milenka Stojanović, zv. "Čađo". Jednom prilikom opljačkali su kuću krznara Stanka iz Tovarnika. Dok se nalazio u zatvoru u stanici milicije dobivali su svaka dva dana po pola kruha i na njih 13 jednu malu paštetu. Dana 08. studenog 1991. godine rekli su im da mogu otići iz Tovarnika s tim da potpišu da ostavljaju imanje nekom od mještana ili da ih po kratkom postupku pobiju. Potpisao je da se odriče svega, a i njegova supruga je to isto uradila nakon čega su ih poslali u Šid, a zatim je stigao u slobodni dio Hrvatske. Svi Srbi koje je naveo su bili pripadnici srpske milicije u milicijskoj stanici u Tovarniku i smatra da su svi oni pobili ljude koji su ubijeni u Tovarniku s obzirom da su izvedeni iz prostorije, a poslije se više nisu javili već su nađeni samo njihovi leševi.

Svjedok Ivan Palijan u svom iskazu navodi da je nakon pada Tovarnika vidio u odorama tzv. SMB boje okrivljene Stevana Srdića, Boška Miljkovića, a bili su naoružani pješačkim naoružanje. Nakon pada Tovarnika odvežen je u Šid, a zatim vraćen u Tovarnik gdje mu je predsjednik Mjesne zajednice okr. Aco Trifunović rekao da se mora javiti u policiju. Cijelo to vrijeme morao je s drugim mještanima zakopavati leševe, pa navodi da je zatekao 12 leševa u samom raspadanju, te još 3 svježa leša koja su kasnije donešena. Vojnici su s bagerom ili rovokopačem

iskopali dva kanala gdje su oni bili dužni staviti leševe. Isto tako bio je dužan raditi na zakopavanju uginulih životinja. Nakon toga bio je dužan raditi u VUPIK-u sve do dana 25. ili 26. ožujka 1992. godine kada je skupa sa svojom obitelji i drugim mještanima Tovarnika bio smješten u jedan autobus, a zatim prebačen do Ilinaca i Lipovca. Odavde su upućeni da idu cestom, te su prolazili preko tenkovskih mina, a došli su sve do Županje. Dok se nalazio u Tovarniku i spavao sa svojom obitelji u sobi do ulice, na kuću je ispaljen jedan rafal, tako da su meci prolazili i kroz sobu. Isto tako bio je uhićen i odveden u miliciju gdje su ga šestorica policajaca tukli, a doslovno su ga skinuli do gola. Nikoga od tih ljudi nije poznao jer su bili iz Pakraca. Dok su protjerivani prema slobodnom dijelu Hrvatske Duško Pokrajac je pratio autobus kojim su oni protjerani. Kada je bio priveden u policiju zatekao je Karla Grbešića koji je bio tamo, te Antu Markanovića, koji je ležao na podu nepomičan, tako da ne zna da li je bio živ ili je bio već mrtav. Pozvani su tada zatvorenici Marko Bošnjak, Ivo Malešević, Djuro Grbić i Karlo Grbešić da iznesu pokojnog Markanovića i više se nikada nisu vratili. Drugom prilikom došao je okrivljeni Stevan Srdić i iz prostorije gdje su se nalazili zatvorenici pozvao Markanović Danijela da izađe. Kada je on izašao, više se nikada nije vratio. Isto tako ima saznanja da je kćer njegovog brata Tanja Palijan odvedena od strane okr. Boška Miljkovića, zv. Čađo i da je cijelu noć maltretirao. Dok se nalazio u zatvoru vidio je okr. Božu Rudića, kojeg poznaje, a koji je prije rata radio kao policajac, zatim umirovljen, da je ponovo radio u policiji i bio je čuvar u zatvoru.

Svjedok Iva Djurić navodi da se nalazila u Tovarniku kada je isti okupiran. Zna da su je neki ljudi tukli i da su joj sve odnijeli iz kuće. Toliko su je tukli da su joj zube izbili, ali ona ne zna tko je to radio. Naređeno je da mora otići iz Tovarnika, tako da je pokupila nešto odjeće, a sve ostalo je morala ostaviti.

Svjedok Mate Ćuk navodi da je u Tovarniku imao svoju kuću i imanje, a živio je sa suprugom i djecom. Navodi da je bio zatvoren u policijskoj stanici u kući doktora Cveića. U toj prostoriji je umro Ante Markanović, te su ga četiri čovjeka morala iznijeti van, a koji više se nikada nisu vratili. Naknadno je čuo da su te osobe ubijene. Iz sela je protjeran dana 26. prosinca 1991. godine. Zna da su okrivljeni Stevan Srdić, Sedlić i Trifunović radili na iseljavanju hrvatskih mješтана. Kod njega je u kuću došao okr. Srdić Stevan, Opačić Zdravko i Aćimović Milan, a bili su uniformi njihove milicije i nosili su oružje. Rekli su mu da odmah mora ići u njihovu stanicu milicije. Ispitivao ga je zapovjednik pitavši ga gdje su sinovi, a zatim mu je rekao da sutra ujutro neće više a ga vidi u selu. Dobio je propusnicu do Šida i slijedeći dan je napustio Tovarnik.

Svjedok Ivan Beljo navodi da poznaje sve okrivljene koji su navedeni u optužnici. Nakon napada na Tovarnik nalazio se u podrumu sa svojim susjedima, a zatim je bio odveden u Šid, Mitrovicu, Begejce. Nakon logora vratio se u selo i to u listopadu 1991. godine. Nakon što se vratio morao se javiti u stanicu milicije gdje se zadržao nekoliko dana. Budući da je bio teži bolesnik pušten je kući s tim da su rekli da ne smije napuštati kuću. Vidio je da se po selu iz hrvatskih kuća uzima namještaj, stoka, ali ne može reći tko su bile osobe koje su to uzimale.

Svjedok Mihajlo Dovičin u svom iskazu navodi da je napad na Tovarnik započeo 20. rujna 1991. godine. On se u to vrijeme nalazio u podrumu sa svojom suprugom, te sa svojim susjedima, a ukupno ih je bilo oko 10-ak. Kada su izašli

iz podruma morao se javiti u miliciju, a u miliciju ga je odveo okr. Dušan Stupar. U prostoriji u koju je uveden bilo je oko 16 ljudi, a svi su oni bili iz Tovarnika. U zatvor je došao okr. Željko Krnjajić, te mu rekao da mora voziti traktor što je on i radio. Jedne večeri u policiji su ga tukli i to njih 15. U toj prostoriji gdje su ga tukli nalazio se Stevan Srdić, Dušan Stupar, Dragan Sedlić i jedan Stanimirović, ali ne Miloš. Oni ga nisu tukli već su ga tukli nepoznati na način da je morao sjediti na stolici, a oni su ga udarali po rukama, nakon što je kleknuo su ga udarali po tabanima, zatim je morao staviti ruke na stol, pa su ga tukli po rukama. Tom prilikom ga je branio Dušan Stupar i rekao mu da već jednom kaže gdje je Kalašnjikov da ga više ne tuku. Iste noći vršili su torturu nad jednim čovjekom koji se zvao "Lisac", a po zanimanju je bio limar. Kada su ga vratili u šupu bio je potpuno isprebijan. U toj šupi držali su oko 15-30 osoba ovisno o tome da li su koga pustili, ubili ili odveli ga nekamo. Nakon toga upućivani su na različite radove na način da su radili na čišćenju, pokrivanju krova, pokopanju leševa, čišćenju ulica i drugih. Kada su zarobili njegovog sina Ratka, spasio ga je od smrti okr. Strahinja Ergić rekavši mu ga da ga neće streljati. Navodi da je morao pokapati leševe, tako da misli da je pokopao oko 40-ak leševa i to sve Hrvata iz Tovarnika.

Svjedok Jozo Vrankić u svom iskazu navodi da je dana 21. rujna 1991. godine odvežen iz Tovarnika u logor u Mitrovicu, zatim u Rumu i Begejce, a dana 10. prosinca 1991. godine je pušten iz logora.

Svjedok Tomislav Grgić u svom iskazu navodi da je nakon pada Tovarnika odveden u Mitrovicu, a zatim pušten kući gdje se vratio u Tovarnik. Morao se svakodnevno javljati u miliciju. Bio je zatvoren u miliciji u kući doktora Cveića gdje su ga maltretirali i tukli i to okr. Stevica Srdić i okr. Miloš Stanimirović. Oni su dolazili i tukli ih, a među ljudima koji su podlegli batinama bili su Marko Bošnjak, Djuro Filjić i Ante Markanović, a ovaj zadnji izdahnuo je kraj njegovih nogu. Ne sjeća se datuma niti mjeseca kada je u noći pred vrata njegove kuće došao okrivljeni Stevan Srdić, okr. Dragan Sedlić i još jedan čovjek iz Pakraca i tražili su od njega da odmah napusti kuću. Okr. Stevica Srdić je imao čarapu preko glave, dok su ona dvojica bili otkriveni, a okr. Sedlić Dragan je rekao da nema potrebe da se pokriva jer je njegova glava i ovako ucijenjena. Okr. Stevan Srdić je držao pušku uperenu u njega i njegovu majku i tražio je da odmah napuste kuću. Imao je pripremljenu torbu, ali je nije mogao ponijeti. Pretraživali su mu po torbama i okr. Sedlić Dragan mu je uzeo i ono malo novca što je imao. Rekao mu je da će mu to vratiti Tuđman kada dođe u Hrvatsku. S tri autobusa mještani su odvezeni, te upućeni u slobodan dio Hrvatske. Smatra da je okr. Stevan Srdić organizirao ovo istjerivanje ljudi iz kuća, uzimao im je novac. Ljudi koji se nisu uspjeli obući bili su samo zamotani u deke. Morali su ulaziti u autobuse i odveženi su do Lipovca, a zatim su došli do slobodnog dijela Hrvatske. Dok su bili u autobusu neki ljudi su dobili batina, a po naredbi okr. Sedlić Dragana, koji ih je potkazao. Prije nego što je napustio Tovarnik bio je obavezan da obavlja radove na poljoprivrednom dobru PIK.

Svjedok Jure Beljo navodi da je u Tovarniku ostao sve do 25. prosinca 1991. godine sa svojom suprugom. Nakon okupacije Tovarnika bio je u Šidu, a zatim se vratio u Tovarnik, morao se svakodnevno javljati u stanicu milicije gdje je bio evidentiran. U tom razdoblju u dva navrata bio je vođen na streljanje od jednog nepoznatog čovjeka koji je se izivljavao na način da je pucao prema njemu, ali ne u

njega. Morao je da mu briše čizme i govorio "evo da i vama ustaša izglanca cipele". Stavljao mu je nož pod oko i pitao koje oko želi da mu izvadi. Noću 24. prosinca 1991. godine njemu su nepoznate osobe pucale iz mitraljeza po kući. Uplašio se tada i odlučio da ode iz Tovarnika, te je preko poznanika Drage Bojevića nabavio propusnice, a zatim otišao iz Tovarnika. Morao je prije odlaska predati ključeve kuće u Crveni križ.

Svjedok Mijo Petrović u svom iskazu navodi da je živio u Tovarniku. Dana 21.09.1991. dok se nalazio u podrumu došli su okr. Tintor Nikola i još neke osobe koje su mu rekli da se mora spakirati i otići s ostalim Hrvatima u Šid. Obojica su bili u uniformi tzv. JNA i bili su mu susjedi. U selu se skupila čitava grupa ljudi, a zatim su otišli do Šida, a nakon toga u Mitrovicu. Dok se nalazio u centru sela sa suprugom primijetio je okr. Miloša Stanimirovića, zv. "Mića", koji ga je presreo, opsovao mu je mater ustašku i HDZ-ovsku. Supruga ga je spriječila da reagira, a tada su upravo pored njega prošli pripadnici tzv. JNA i doveli tri mladića i to Željka Vrančića, Antuna i Berislava Šimunića. Primijetio je kako se oko tih mladića najednom stvorila grupa ljudi i postavila se oko njih u obliku potkove, a među njima je bio i Stanimirović Miloš i ova dvojica koja su ga izvela iz podruma. Začuo je rafalnu pucnjavu iz jednog automata i vidio je kako su sva trojica pogođena pala na zemlju. Sa sigurnošću tvrdi da Nikola Tintor i Mihajlo Strehaljuk nisu pucali jer su oni imali obične vojne karabine, a ostali su imali automatske puške. Nije siguran da li je okr. Miloš Stanimirović pucao jer ne zna da li je imao automatsku ili običnu pušku.

Nakon što su se iselili iz sela sve je pokradeno iz hrvatskih kuća, ali on ne zna tko je to radio. Nakon odlaska u Šid u tri navrata je dolazio u Tovarnik, pa je našao svoju kuću opljačkanu i spaljenu, a u kući svoga sina zatekao je ženu od Dušana Grkovića.

Svjedok Slavko Lukić navodi da se nalazio u Vukovaru do sredine rujna 1991. godine kada je otišao u Lovas, koji je bio okupiran dana 10. listopada 1991. godine. Do dana 31. listopada 1991. godine nalazio se u Lovasu, a zatim ga je Radojčić Milan uhitio i odveo u Tovarnik jer je inače kao dijete živio u Tovarniku. U Tovarniku je bio do 06. studenog 1991. godine nakon čega je prebačen u Šid. Dok se nalazio u Tovarniku bio je u zatvoru u kući doktora Cveića. Kada je došao u zatvor zatekao je Branka Salajića, a zatim su dovedeni još neki ljudi među kojima su bili Marin Mioković, koji je ubijen, a ubijen je i Branko Salajić. Doveden je i Pavao Donković koji je živ. Ispitivao ga je Ljubo Jorgić. On je bio komandir policije u Tovarniku i bio je u krajinskoj uniformi, a njegov zamjenik je bio Savo Ivanović. Protiv njega je bila optužba da je švercovao oružje iz Mađarske za Hrvtsku i imao je dojam da mu hoće nešto natovariti da bi ga mogli likvidirati. Dok su ga saslušavali uvijek su u sobi bili neki momci, ali on te ljude ne poznaje. Saslušavanje je bilo između jedan i tri sata ujutro. Tukli su ga na ispitivanju, a nekad je saslušavanje bilo i bez batina. Ne zna tko ga je tukao, ali smatra da je o svemu odlučivao Jorgić. Dok je sjedio na stolici nepoznati ljudi su ga tukli s palicama i to u svrhu da prizna u vezi oružja. Jednom je primijetio okr. Miloša Stanimirovića koji je bio u uniformi i nešto je pisao na stroju. Isto tako vidio je okr. Dušana Stupara, te okr. Božu Rudića koji je bio u uniformi milicije. U uniformi je bio i okr. Aleksandar Trifunović. Njega je primijetio dok se nalazio u čekaonici, a zatim je isti ušao kod komandira i izašao, a njega su tada vezali. Koliko je on čuo okr. Aleksandar Trifunović je imao neku funkciju nekog šefa. Isto tako vidio je Dušana Grkovića koji je bio i u Lovasu.

Svjedok Mijo Siketić navodi da je u Tovarniku bio sve do dana 27. ožujka 1992. godine kada je morao napustiti Tovarnik. U grupi koja je napustila Tovarnik bilo je 58 mještana Tovarnika i 9 mještana Nijemaca. Prevezeni su autobusima sve do Lipovca. Prije toga su morali potpisati izjave da žele napustiti Tovarnik i da svu svoju imovinu ostavljaju. Misli da je glavni za iseljavanje bio Duško Pokrajac. Nakon napada na Tovarnik napustio je mjesto i otišao do Šida da bi se u Tovarnik vratio dana 16. listopada 1991. godine. Odmah je dobio zaduženje da radi kao tesar i to na poslovima obnove i građenja kuće. Nije bio u pritvoru niti je bio u zatvoru. Po njega da ide na prisilni rad došli su okr. Jovan Medić i Srećko Pokrajac i to s puškom.

Svjedok Tomo Jurić u svom iskazu navodi da je prije početka rata živio u Tovarniku u ulici Zmaj Jovina br.6. Bio je učesnik Domovinskog rata i bio je u postrojbama HV-a. Nakon pada Tovarnika sakrio se u podrum sa svojom suprugom i kćerkom, a kasnije je uspio pobjeći iz Tovarnika.

Svjedok Andrija Jurić u svom iskazu navodi da se nalazio u svojoj kući sa svojim roditeljima majkom Ružom i ocem Ivanom. Njegovi roditelji stradali su dana 10. studenog 1991. godine kada je u njihovu kuću došla grupa ljudi. Među njima su bili okr. Stevan Srđić, okr. Mišo Stanimirović, okr. Mićan Maljković i okr. Dušan Stupar i bez ikakvog razloga su ih tukli. Tražili su oružje iako oni kod sebe nisu imali nikakvo oružje. Njegova majka Ruža je toliko dobila batina da je ujutro bila mrtva. Kasnije su ga pokušali uvjeriti da se ona otrovala, ali je on siguran da je umrla od batina. Drugi dan, tj. 11. studenog 1991. godine ponovo su ti isti ljudi došli, a s njima je sada bio i okr. Milanko Stupar, te su njegovog oca Ivana Jurića odveli u mjesni zatvor u Tovarniku. Tamo su ga tukli, a kasnije su i njega doveli u zatvor. Tukli su i njega, ali je otac ubrzo pao u nesvjest, te je dana 12. studenog 1991. godine oko 13,00 sati umro. Taj isti dan njihova obiteljska kuća je zapaljena, a misli da su to učinile osobe koje je prije naveo. Isti navodi da je invalid, a takav težan invalid bio je 20 dana u zatvoru. Cijelo vrijeme dok je bio u zatvoru tukao ga je okr. Milanko Stupar. Nakon što su ga pustili iz zatvora dana 26./27. ožujka 1992. godine protjeran je iz Tovarnika.

Svjedok Stipo Glibo navodi da se nalazio u Tovarniku kada je Tovarnik zauzet od strane JNA i paravojnih postrojbi. Odmah nakon toga otpremljen je u Šid gdje su ljudi razdvojeni po nacionalnosti s tim da su Hrvati bili zatvoreni. Odveden je na ispitivanje u Šidu, a saslušavao ga je jedan milicioner i Katica Maljković. Ona ga je ispitivala, ali ga nije psihički maltretirala. Pušten je iz zatvora u Šidu 01. listopada 1991. godine, a tada je bio privremeno smješten kod Milice Marković. Nakon toga se vratio u Tovarnik. Dana 30. prosinca 1991. godine došao je jedan vojnik i rekao mu da on i supruga moraju napustiti selo, te je on i otišao iz sela.

Svjedok Matej Mioković navodi da je čuo od Mije Petkovića, koji je vidio njegovog zeta Željka Vrančića kada je vođen u grupi s ostalim ljudima i otjeran do crkve i tamo streljan. U toj grupi koja je vršila streljanje učitelj je prepoznao okr. Miloša Stanimirovića i sina Todora Tintora, međutim ne zna kako se sin zove. Isto tako prepoznao je i sina Strehanjek Vlade, zv. "Rus".

Svjedok Ljubica Budim u svom iskazu navodi da je nakon pada Tovarnika prenoćila u kukuruzima, a bila je sa svojim suprugom. Oko 10 sati ujutro

vratila se u selo i počelo je pucati, ona je pobjegla. Supruga više nije vidjela, a kasnije je čula da je on ubijen. Odvežena je nakon toga u Šid gdje je bila smještena s ostalim Tovarničanima u nekoj hali, a nakon toga je završila u Mitrovici i Begejcima.

Svjedok Iva Markanović navodi da se nalazila u Tovarniku prilikom napada na Tovarnik i okupacije Tovarnika. Nalazila se u podrumu kada su je s ostalim ljudima iz Tovarnika otjerali na pravoslavno groblje prema Šidu. Čula je razgovor između vojnih osoba koje su rekle da ih treba sve pobiti i zatrpati bagerom, a ne da ih odvezu u Šid. Odvedena je u Šid u policiju, nakon tri dana je puštena, a zatim otišla na slobodan dio Hrvatske. Dok se nalazila u Šidu odvojeni su muškarci od žena. Kasnije je saznala da se njen suprug vratio u Tovarnik i da je istu noć ubijen. Čula je da su to učinili Miloš Stanimirović i Stevica Srđić, a to je čula od osoba koje su bile u zatvoru u kući doktora Cveića. Iz vlastitog opažanja može reći da je okr. Dušan Stupar dovezio Hrvate iz Tovarnika u policiju u Šid i tu ga je vidjela, a i čula je kada se raspitivao za njenog sina. Bio je u vojnoj odori, a za Katu Maljković može reći da je maltretirala Hrvate dok su ih skupljati kod srpskog groblja, nazivala ih ustašama i govorila da ih sve treba ubiti jer su ustaše. Navodi da je njen suprug Ante Markanović ubijen u Tovarniku, te je ekshumiran.

Svjedok Mile Ivančić navodi da je živio u Tovarniku i da je sve mještane uglavnom poznao. Kada je počelo granatiranje Tovarnika otišao je u Lovas, a zatim se vratio u Tovarnik dana 25. rujna 1991. godine. Pri povratku sreo je Stevana Srđića koji mu je rekao da je on za njega ustaša broj 1 s obzirom da je rođen u Tomislav gradu. Isto tako Srđić mu je prijetio da će svi Hrvati biti pobijeni koji su poslije izbora 1990. godine slavili pobjedu HDZ i pekli bika i na taj način slavili tu pobjedu.

Okr. Jovo Janjić naredio je njemu, Kovačević Stipi, Biliću i još jednom čovjeku kojeg se ne sjeća da skupljaju najprije mrtva tijela četnika, pa kada su to obavili morali su skupljati tijela uginulih životinja. Sa tim Janjićem bila su još dva četnika, a kada su završili posao odveli su ih pred kuću pravoslavnog popa. Tu su ih postrojili, a došao je neki četnik iz Banovaca kojeg on poznaje iz viđenja i svu četvoricu je išamarao, a nakon toga je jedan četnik, koji je iz Šida, ispalio u njih rafal iz Kalašnjikova, sigurno 30 metaka. Od pucanja sva trojica su pala mrtva, a jedino je on bio ranjen. Streljanje je bilo oko podne, a kada je došao k svijesti čuo je razgovor gdje se pričalo da će ih odnijeti i zakopati tek sutradan ujutro. Kada se smračilo uspio je pobjeći iz dvorišta jer ih nitko nije čuvao i doći u Lovas. Iz Lovasa je došao u Ilok gdje je liječen, a zatim je iz Iloka otišao u slobodan dio Hrvatske. Naime, dok se pucalo na njih okr. Jovo Janjić je sjedio na bageru i smijao se gledajući ih šta im ovi četnici rade.

Svjedok Marijan Matijević navodi da je dana 22. rujna 1991. godine zarobljen u Tovarniku od bivše JNA i četnika.

Odveden je na pravoslavno groblje gdje su odvojeni muškarci od žena i djece, a mlađu grupu i njega odvojili su za streljanje. U tom izdvajanju najviše se istakla neka Maljković Kata koja je bila u uniformi JNA. Stjecajem okolnosti nisu streljani već su odveženi u zatvor u Šid. U zatvoru je fizički zlostavljan, a tukao ga je okr. Djorđe Maljković. Inače, u tom maltretiranju istakli su se još neki Macura i neki Kosanović. U zatvoru je mučen 3 dana i 3 noći, a onda je prebačen u Mitrovicu, a zatim u Rumu. Ne zna ništa o događajima u samom Tovarniku s obzirom da je bio u zatvoru u Mitrovici.

Tanja Palijan navodi da je živjela do okupacije u Tovarniku, a bila je udana za Berislava Šimunića. Nalazila se u podrumu prilikom napada JNA na Tovarnik, a s njom se u podrumu još nalazio njen suprug Berislav Šimunić, njegov brat Antun i Željko Vrančić. Po ulasku JNA u Tovarnik više pripadnika JNA sa Savom Cvetićem došlo je do njihovog podruma i izveli su Berislava, Antuna Šimunića i Željka Vrančića. Istog dana sva trojica su streljani kod pravoslavne crkve u Tovarniku, a misli da su ih streljali Boško Miljković, Pavao Opačak i neki Srđić, ali mu ne zna ime. Što se tiče okr. Sedlić Dragana zna da je civile istjerivao iz podruma onoga dana kada su prisilno odveženi u Šid. Okr. Boško Miljković došao je u mjesecu studenom 1991. godine u kuću u kojoj je ona živjela s bakom. Bio je pod utjecajem alkohola, a vršio je pretres u kući tražeći oružje, a na kraju je naredio da ona s njim pođe jer je imao nalog da je mora ubiti. Izveo je iz kuće van, stavio u vojni auto i vozio kroz selo, a nakon izvjesnog vremena završili su u jednoj kući koja je bila napuštena. Ispitivao ju je o nekim vojnim akcijama o čemu nije imala nikakvog saznanja, to je kratko trajalo, a on je zatim otišao iz kuće i ona je ostala sama sve do 5 sati ujutro. Ujutro kada se vratio, začudio se što se ona još uopće nalazi u toj kući, a zatim joj je rekao da može ići kući. Nije ju silovao, ali ju je na psihički način maltretirao pod prijetnjom da će je streljati.

Navodi da je iz vlastitog opažanja saznala da je okr. Boško Miljković s grupom četnika zapalio kuću Marina Šijakovića i to po danu, a misli da je to bilo u 1992. godini.

Svjedok Branko Šimunić u svom iskazu navodi da je zarobljen nakon pada Tovarnika u podrumu, a zatim je odveden u zatvor gdje je bio 8 dana. Dok je bio u zatvoru saznao je od okrivljenih koji su ga ispitivali da su se hvalili da su mu pobili braću i ostale i prijetili da će i njega samog ubiti. Pušten je na tzv. uvjetnu slobodu sve do 03. listopada 1991. godine kada su ga svezali i odveli u zatvor. Dok se nalazio u kućnom pritvoru morao je obavljati poslove i to pokapati mrtve, tako da je sahranio oko 20-ak ubijenih osoba. Svi okrivljeni sudjelovali su u pljački imovine mještana nesrpske nacionalnosti koji su bili napustili Tovarnik. Osim toga vršili su i paljenje pojedinih kuća. Svim tim njihovim radnjama upravljala je komanda, odnosno teritorijalna obrana. Zna da je u blizini kuće njegovog oca zapaljenog 4-5 kuća vlasništvo Hrvata, a grupu koja je to radila vodio je okr. Stevan Srđić.

Svjedok Vjekoslav Mijoković navodi da je iz Tovarnika protjeran dana 26. ožujka 1992. godine. Navodi da je u Tovarniku prije rada živjelo ko 75% Hrvata, a ostali su bili Srbi i druge nacionalnosti Slovaci, Mađari i drugi. Navodi da su nakon okupacije Tovarnika glavni u selu bili okr. Stevan Srđić i Trifun Srđić, zatim okr. Jovan Medić. Kada je vojska zauzela Tovarnik svi mještani Hrvati morali su napustiti Tovarnik jer su bili protjerani u Šid. Nakon 10-ak dana vratio se u Tovarnik i tada je morao ići raditi, a srpska milicija je određivala tko će kakav posao raditi. Morali su se svakodnevno javljati u miliciju, a za kretanje su morali imati propusnice. Čim su došli mještani iz zapadne Slavonije, oni su ih maltretirali, tukli i uzimali im imovinu. Morao se iseliti iz svoje kuće s tim da je u Tovarniku ostavio 7 jutara zemlje, kuću, gospodarske zgrade, traktor, sve priključke za obradu, konja i kobilu, 4 krmače i 12 nazimica, zatim 10 ovaca i 2 koze. Konje mu je otjerao Ergić Strahinja, a traktor i priključke odvezao je Ergić Mile i okr. Janjić Jovo, dok su svinje, ovce i koze odvezli Sarapi i njegovi rođaci Filipovići. Na čelu domaćih Srba bio je Trivun Srđić. Navodi da

su protjerali 66 Hrvata iz Tovarnika, među kojima se nalazio i on, a bili su dovedeni do granice s Lipovcem.

Svjedok Ljubica Jurić navodi da je svojom obitelji živjela u Tovarniku. Nalazila se u podrumu kada je pao Tovarnik, a zatim su svi uhićeni i zatvoreni u jednu srpsku kuću. Zarobili su ih srpski rezervisti odjeveni u odore bivše JNA.

Odmah drugog dana njena majka i još 14 osoba streljani su u Tovarniku, a ona je također bila određena za streljanje, a budući da je bila mlada nisu je streljali već su je odveli izvan Tovarnika i rekli da bježe, nakon čega je ona pobjegla u Šid.

Svjedok Adam Marinković navodi da se prilikom pada Tovarnika nalazio u jednoj kući kada su u kuću došli 5-6 mlađih osoba odjevenih u sivomaslinastu odoru pričuvne vojske tzv. JNA, te je jedna od tih osoba rekla što se skrivaju od jugoslavenske vojske. U toj grupi prepoznao je okr. Dragana Sedlića, koji ga je pitao gdje su mu žena i djeca. Uhićen je, a s njim i Ivan Marinković, te su svi odveženi u zarobljeništvo u Šid, nakon toga u Beograd, Begejce i Mitrovicu. Dana 10. prosinca 1991. godine razmijenjen je. Dok se nalazio u zarobljeništvo nad njim je vršena psihička i fizička tortura, ali su to vršile sve nepoznate osobe.

Svjedok Ivan Marinković navodi da je nakon pada Tovarnika odvežen u Šid, a nakon toga je prebačen u Begejce.

Svjedok Ratko Dovičin navodi da je iz Tovarnika prebačen u Šid, a zatim su po njega došla dvojica Srba iz Tovarnika, i to Dušan Grković i okr. Stevo Srdić, koji su ga nakon toga odvezli u Tovarnik. Ova dvojica okrivljenih bila su obučena u uniformu sivomaslinaste boje, a na rukavu su imali oznaku policije SAO Krajine. Doveden je u kuću doktora Cveića gdje su ga ispitivali na okolnost gdje je sakrio puške, a ispitivao ga je okr. Stevan Srdić i nega osoba po imenu Jergović koju nije poznavao. Nakon toga pojavila se neka nepoznata osoba po imenu Stevo koja mu je naredila da se skine do gola, te ga je on s II-okr. Stevo Srdićem tukao gumenom palicom po cijelom tijelu, a zatim nogama obuvenim u čizme, tako da je po nekoliko puta padao u nesvjest. Nakon toga su ga zatvorili, a morao je ići na radnu obvezu. Vidio je u policiji i I-okr. Miloša Stanimirovića koji je na kapi nosio oznaku dvoglavog orla, međutim ne zna kojoj je paravojsci pripadao. Isto tako u policijskoj postaji vidio je okr. Miću Maljkovića, okr. Dušana Stupara i okr. Dragana Sedlića. Kada je išao na prisilni rad vidio je okr. Jovicu Medića i okr. Stevana Srdića s još nekoliko nepoznatih osoba da pale kuću koja se nalazila u blizini željezničkog kolodvora. Nakon toga jedne noći pozvan je da opere krv u WC u milicijskoj stanici gdje je bila ubijena njemu nepoznata muška osoba. Osim toga morao je sahraniti Pavu Vrančića i Tomislava Ivkovića i još jednu nepoznatu osobu, ali nije znao tko ih je ubio s tim da je zaključio da su ubijeni iz vatrenog oružja i to iz blizine. Iz Tovarnika je pobjegao 06. studenog 1991. godine, te preko Mađarske došao u Zagreb.

Svjedok Pavao Donković navodi da je zarobljen u Tovarniku, a zatim je bio odveden u Šid da bi se dana 28. prosinca 1991. godine vratio u Tovarnik. Tada je prebačen u stanicu srpske milicije gdje je tučen. Navodi da su njega tukle nepoznate osobe i rukama, nogama i pendrekom po cijelom tijelu, s tim da je svakodnevno dobivao batine.

Svjedok Luca Matić navodi da se nalazila u ulici Zagrebačkoj u podrumu kod svoga kuma. Počelo se pucati, pa su iz kuće pobjegli u kukuruze. Bili su do zore, a zatim su se ponovo svi skupili u selu. Tijekom dana došli su vojnici te su počeli bacati bombe u podrum, a onda su ona i Kata Zelić, s još nekim ženama i djecom izašle van. Izašli su svi iz kuće i morali su svi leći u kanal, a osobe koje su ih istjerale bile su odorama bivše JNA. Netko od vojnika bivše JNA je prozivao ljude i imala je dojam da je netko na papiru napisao imena koja je on prozivao. U to vrijeme njen suprug Matić Stjepan nalazio se s njom, a on i Zelić Ivan su bili odvojeni od njih. Ona je odvežena u Šid, a kasnije je čula da je njen suprug ubijen u Tovarniku.

Nakon povratka u Tovarnik i ekshumacije ubijenih osoba u Tovarniku ekshumiran je njen suprug Matić Stjepan, koji je nakon toga dostojno sahranjen.

Pero Markanović u istrazi navodi da se u trenutku pada Tovarnika nije nalazio u Tovarniku, ali je o samoj okupaciji čuo od mještana Tovarnika. Zna da je njegov otac ubijen u Tovarniku i kasnije ekshumiran.

Josip Djurčinović navodi da je bio u Tovarniku prilikom pada Tovarnika i da je ostao sve do travnja mjeseca 1992. godine kada je protjeran.

Nakon pada Tovarnika prevežen je u Šid, a zatim se vratio u Tovarnik s tim da se morao svakodnevno javljati u komandu. Morao je oko lijeve ruke nositi bijelu traku da bi se razlikovao od Srba. Od svih osoba koje zna prezimenu, a kojima se morao javljati, zna da se morao javljati osobi po prezimenu Ergić.

Svjedok Martin Djurčinović navodi da je ostao u Tovarniku do 04. svibnja 1992. godine kada je morao izaći iz Tovarnika. Zna da su Hrvati morali nositi oko ruke bijele trake da bi se razlikovali od Srbe.

Svjedok Luca Penava navodi da je njen sin ubijen u Tovarniku, a kasnije je ekshumiran. O događajima u Tovarniku ne zna ništa.

Svjedok Žarko Grbešić navodi da je nakon pada Tovarnika odvežen u Šid, zatim u Mitrovicu, a onda u Begejce. Dana 08. listopada 1991. godine vratio se u Tovarnik i bio zatim u komandi TO gdje je služio kao fizička radna snaga za sve poslove koje je trebalo raditi u Tovarniku, pa između ostalog sakupljanje mrtvih osoba i zakapanje. Njega nitko nije fizički maltretirao, nitko ga nije tukao.

Svjedok Topić Marija navodi da je živjela u Tovarniku sve do pada Tovarnika. Zatim je protjerana iz Tovarnika pod prijetnjom da će je ubiti ako ne napusti Tovarnik.

Svjedok Ilija Šimunić navodi da su dana 21. rujna 1991. godine došli u njegovu kuću u Tovarniku, u ul. N. Tesle br.18, osobe koje su na glavi imale nekakve čarape, duge kose, neke u odori, a neke u civilu, a svi su bili naoružani. Uhapšen je on s još dosta Hrvata u Tovarniku. Naime, bila ih je puna traktorska prikolica, a zatim su svi odveženi u Šid. U Šidu je tučen, tako da su mu izbili sve zube. Nakon toga se vratio u Tovarnik gdje se morao javljati svaki dan u Štab TO u kući doktora Cveića, a kada se kretao ulicom morao je na ruci imati bijelu traku. Radio je fizičke poslove i to na popravci, krova, zakapanju stoke i slično. Sve je pod nadzorom i sve je bilo

besplatno. Navodi da su njegova dva sina streljana 1991. godine i on ne zna tko je to napravio.

Svjedok Stjepan Marinković navodi da je zarobljen 30. rujna 1991. godine na putu između Lovasa i Tovarnika kada se vraćao za Tovarnik. Uхватili su ga I-okr. Miloš Stanimirović, okr. Djorđe Miljković, zv. "Kika" i okr. Dragoljub Trifunović.

Odvežen je do kuće doktora Cveića. Ispitivan je po nepoznatoj osobi, a tukli su ga okr. Miloš Stanimirović, Rade Vorkapić, okr. Dragoljub Trifunović, neki Šilja, Duško Grković, okr. Rade Stanimirović, koji mu je uzeo 300 ili 400 njemačkih maraka.

Najviše su ga tukli okr. Miloš Stanimirović i Vorkapić Rade. Bio je sav prebijen od batina i držali su ga 3-4 dana vezanog u toj prostoriji. Kada su išli u napad na Lovas, vodili su njega ispred njih, tako da je morao krčiti im put. Na ulasku u Lovas pobjegao im je, iako su pucali za njim nisu ga pogodili, a zatim je pobjegao u Ilok gdje je došao na slobodan teritorij Republike Hrvatske.

Svjedok Mato Maloševac navodi da je on napustio Tovarnik 22. rujna 1991. godine, te nema saznanja o događajima u Tovarniku. Navodi da je njegov otac bio zarobljen u Tovarniku, prebačen do Šida, a kasnije vraćen u Tovarnik i ubijen.

Svjedok Drago Markanović navodi da je njegov otac Anto Markanović, te je uhapšen i odveden u kuću doktora Cveića. Tu su ga maltretirali i tukli, a kasnije je ubijen.

Svjedok Marin Mitrović navodi da je zarobljen u Tovarniku, a zatim prevežen u Šid i Sremsku Mitrovicu. Jednom prilikom dok se nalazio u Tovarniku, a ispitivali su ga i mučili zbog oružja koje je navodno posjedovao u bunaru, u leđa ga je nogom udario okr. Stevan Srdić.

Svjedok Antun Carić navodi da je njegov otac Djuro Carić ubijen u Tovarniku poslije pada Tovarnika, te je ekshumiran.

Svjedok Martin Živić navodi da su njegovi roditelji Manda i Mato Živić stradali u Tovarniku nakon njegovog pada i to negdje oko 24. rujna 1991. godine.

Pronađeni su u dvorištu njihove kuće s ozljedama.

Naime, čuo je da je okr. Željko Krnjajić govorio da je on ubio kazandžiju i njegovu ženu, a s obzirom da je njegov otac posjedovao kazan za pečenje rakije, misli da se radi o njima.

Svjedok Branka Balić navodi da je njen djed Mato Balić bio odveden sa svojim sinom Djurom Balićem u Šid, a odveli su ga okr. Dušan Grković i okr. Miloš Stanimirović. Tamo su ih ispitivali i fizički maltretirali. Nakon osam dana vraćeni su u Tovarnik, a prilikom dolaska u Tovarnik Mato Balić izbačen je iz vozila jer je bio toliko fizički izmaltretiran da nije mogao hodati i navodno je u tom kanalu i umro.

Svjedok Marinković Genoveva navodi da je njen suprug Danijel Marinković ekshumiran s ostalim ubijenim mještanima u Tovarniku.

Naime, koliko ona zna on je s mještanima Tovarnika odvežen u Mitrovicu, a zatim vraćen u Tovarnik. Kada se ona vratila u Tovarnik supruga više nije zatekla kod kuće već je čula da je ubijen. Stoga je otišla u tzv. Štab tadašnjih paravojnih formacija u Tovarniku i jedan od prisutnih ljudi, koji je bio u maskirnoj odori, rekao je da ode u mjesni ured, pa neka tamo provjeri da li je na popisu mrtvih. U mjesnom uredu su joj rekli da je on s još 12-oricom mrtav, tj. ubijen.

Svjedok Drago Kovačević navodi da je njegov otac Stjepan Kovačević ubijen u Tovarniku. Naime, njegova majka mu je pričala da je grupa uniformiranih i naoružanih Srba i to okr. Dušan Stupar, okr. Stevo Srdić i okr. Miloš Stanimirović s još nekim ljudima u njihovu kuću i iz podruma odveli Ivana Zelića i Matić Stipu. U dvorištu su ostavili njegovog oca koji je bio živ, a zatim su ih sve odveli u Šid. Nakon dva dana kada mu se majka vratila u Tovarnik čula je da je njegov otac Stjepan ubijen s još dvije osobe.

Navodi da mu je majka pričala da su okr. Miloš Stanimirović i okr. Radoslav Stanimirović nekoliko puta je tukli u njihovoj policiji, a tamo je bila dva mjeseca dok nije protjerana iz Tovarnika.

Svjedok Adam Miklošević navodi da je njegov otac Djuro Miklošević ubijen poslije pada Tovarnika i to u podrumu njegove kuće. On je saznajući da je otac ubijen došao u očevu kuću, te ga našao da leži u podrumu mrtav. Kada mu je otkopčao bundu vidio je da je prstrijeljen.

Svjedok Ivan Matić navodi da je njegov otac Stipo Matić ostao s majkom u Tovarniku sve do pada istog. Dana 23/24. rujna 1991. godine dok se njegov otac nalazio izdvojen s ostalim mještanima pristupio mu je Živorad Medić, te prozvao njegovog oca i Ivana Zelića da istupe iz grupe i odveo ih u policijsku stanicu. Zna da je njegov otac ekshumiran.

Svjedok Marica Grgić navodi da je njen suprug Djuro Grgić ostao u Tovarniku nakon pada. Naoružane osobe, a radilo se o Srbima, došli su pred njihovu kuću i pod prijetnjom da će ih sve pobiti odveli su ih u Šid. Tamo se nalazila na ispitivanju, a kada je izlazila na hodniku je vidjela svog supruga koji je bio sav krvav. Ništa joj nije smio reći jer je pored njega bio stražar. Kasnije se vratila u Tovarnik, te je čula da je on ubijen. To je čula od Aleksandra Trifunovića koji joj je rekao da je njen suprug ubijen s još 13 osoba u dvorištu katoličko crkve, a sahranjen je u zajedničkoj grobnici na katoličkom groblju. Navodi da je njegova majka prepoznala okr. Miloša Stanimirovića koji je došao s naoružanim ljudima koji su ih istjerali iz podruma, a zatim odveli u Šid.

Svjedok Dane Ćurić navodi da je njegov otac Mate Ćurić ubijen za vrijeme okupacije Tovarnika. Otac mu je bio zatočen u kući doktora Cveića, a s obzirom da je umro u zatvoru Ante Markanović njegov je otac naglas molio "Oče naš". Kada je u prostoriju ušao okr. Miljković, zv. "Kika" i pitao njegovog oca tko će za tebe izmoliti "Oče naš", nakon čega je njegov otac bio određen s još trojicom mješтана da sahrane Antu Markanovića i više se nikada nije vratio. Kasnije je on ekshumiran.

Svjedok Ana Šišić navodi da je njen suprug Jozo nakon pada Tovarnika prenoćio u kukuruzima, a zatim je ušao u kuću. U njihovu kuću došli su

maskirani ljudi s nekakvim čarapama preko lica i namazani crnom bojom i odmah su počeli pucati po dvorištu, a njih su iz kuće istjerali u dvorište, prislonili ih rukama na zid, ispucali metak između njih. Vrijeđali su ih i maltretirali. Nakon toga izveli su supruga na ulicu, a nju vratili u kuću, izvršili pretragu cijele kuće tražeći oružje i sinove. Poslije toga odvezli su ih do kuće pravoslavnog svećenika odakle je ona odvedena u Šid, a navodno je njen suprug još iste večeri ubijen pred kućom pravoslavnog svećenika u Tovarniku.

Svjedok Pavao Tomašić navodi da je pokojna Jelka Krnić njegova tetka i da o njezinoj smrti nema nikakvih vlastitih opažanja.

Svjedok Milan Kuzmić navodi da su njegovi roditelji Franjo i Mladenka Kuzmić smrtno stradali od pripadnika tadašnjih paravojnih formacija bivše tzv. SAO Krajine. O njihovoj smrti čuo je od mještana koji su preživjeli zlostavljanje, pa je saznao da su oboje roditelja istjerali iz podruma. Oca su tukli, a zatim su ih ubili iz vatrenog oružja.

Svjedok Miroslav Šijaković navodi da je njegov otac Marko Šijaković ubijen u Tovarnik, ali nema nikakvih drugih saznanja.

Svjedok Marica Kovačić navodi da je njen brat Ivan Adamović ubijen od strane Pave Kritike.

Svjedok Antun Glibo navodi da su njegova majka Filomena Glibo i otac Tomo Glibo bili u Tovarniku do pada Tovarnika. Majka i otac su odvedeni najprije u Šid, a zatim u Mitrovicu i Begejce. Majka je vraćena u Tovarnik iz Sremske Mitrovce nakon 7-8 dana i bila je smještena u zatvor paravojnih srpskih formacija u Tovarniku u kući doktora Cveića. S još 4-5 osoba izvedena je iz te kuće i ubijena kod katoličke crkve u Tovarniku. Otac je isto bio odveden u tu kuću samo nešto kasnije, izveden je iz nje i ubijen u Tovarniku, ali mu tijelo do danas nije pronađeno. Ne zna tko mu je ubio roditelje.

Natalija Mioković navodi da je njen suprug Marijan Mioković ubijen u Tovarniku. Naime, dana 04. studenog 1991. godine u njihovu kuću došao je okr. Stevan Srdić iz Tovarnika, te s njim još jedna nepoznata osoba i odveli su njenog supruga. Tražili su od nje novac, međutim ona novaca nije imala, pa joj nisu mogli ništa uzeti. Misli da su njih dvojica odveli njenog supruga prema Vukovaru i tamo ga ubili.

Svjedok Zlatko Grbešić navodi da je njegov otac Karlo Grbešić ubijen u Tovarniku. Naime, mještani su mu pričali da je s još tri mještana odveden iz zatvora da sahrani Antu Markanovića i više se nije vratio.

Svjedok Franjo Džambo navodi da je njegov otac Ilija ubijen u Tovarniku.

Svjedok Šima Rapp navodi da je za vrijeme napada na Tovarnik bila sa svojim suprugom u kući. Zna da je njen suprug sudjelovao u obrani sela, a to zna po njegovom pričanju. Nakon što je okupiran Tovarnik, tri tjedna nakon toga došli su kod njih u kuću okr. Dušan Stupar i okr. Stevan Srdić, te su oboje odveli. Poslije toga

supruga nije vidjela, a ona je bila vođena na ispitivanje u kuću doktora Cveića i nakon ispitivanja je puštena kući. Nije znala što se dogodilo suprugu sve do 1998. godine kada je on ekshumiran.

Ljubica Grgić navodi da je ona sa svojom snahom, te svojim suprugom Djuro i njihovom djecom napustila Tovarnik 20. rujna 1991. godine. Njen sin Grgić Djuro ostao je u Tovarniku kao pripadnik Zbora narodne garde i bio je član HDZ i zna da je išao na stražu. O njegovoj smrti ne zna ništa osim da je stradao nakon što je okupiran Tovarnik.

Svjedok Ana Džankić navodi da je napustila Tovarnik 29. rujna 1991. godine. Zna da joj se majka vratila u Tovarnik i da je tražila oca, međutim nije ga našla. Rekla je kasnije da je otac ubijen u Tovarniku.

Svjedok Stajka Puljić navodi da je dana 23. rujna 1991. godine sa svojim suprugom Krešimirom bila kod susjeda u podrumu u Tovarniku. Nakon pada Tovarnika po nju i supruga došla je muška osoba odjevena u odoru JNA, uperila pušku u njih i rekla im da krenu. Došli su u centar sela odakle su odveženi u Šidu. U Šidu je vidjela Djordža Milinkovića, zv. "Kika" s kojim je išla u školu i danas je još uvijek u Tovarniku. Nakon popisivanja svih mještana u Šidu, suprug joj je odveden u podrum, a zatim je čula njegove krike. Više nije vidjela supruga, a kasnije je pronađen njen suprug u Tovarniku u masovnoj grobnici i identificiran.

Svjedok Kata Zelić navodi da je njen suprug Ivan bio u Tovarniku prilikom pada Tovarnika. U podrum gdje su se nalazili došli su vojnici tzv. JNA, a među njima je prepoznala okr. Dušana Stupara i Jerkovića kome ne zna ime, a bili su mu susjedi. Oni su odveli sve muškarce iz podruma, pa između ostalih i njenog supruga Ivana Zelića i Stjepana Matića. Više nije vidjela svog supruga samo zna da je ubijen.

Svjedok Anica Vrančić navodi da je njen suprug Željko Vrančić ubijen u Tovarniku. Naime, on je odveden iz susjedne kuće dana 22. rujna 1991. godine skupa s Berislavom i Antunom Šimunićem i navodno su streljani kod pravoslavne crkve u Tovarniku.

Svjedok Ante Rotin navodi da je bio u Tovarniku kada je došlo do pada Tovarnika. Odveden je iz Tovarnika do Šida. U Šidu je bio smještan u policijskoj stanici radi davanja izjave. Tamo su bili Kata Maljković i Kika iz Tovarnika, te još neke nepoznate osobe. U Tovarnik se vratio dana 15. listopada 1991. godine, te se morao svaki dan prijavljivati u policiju. Do 01. studenog 1991. godine radio je kod privatnih osoba na čišćenju ruševina, a zatim je otišao u slobodan dio Hrvatske.

Svjedok Mile Suman navodi da je živio u Tovarniku. Nakon napada na Tovarnik otišao je u Lovas, a zatim se vratio u Tovarnik.

Svjedok Mile Hećimović navodi da se nalazio u Tovarniku do pada Tovarnika, a zatim je otišao u Lovas i Ilok, da bi se dana 21. listopada 1991. godine vratio ponovno u Tovarnik jer su mu tamo ostali otac i majka. Sve do 01. studenog 1991. godine radio je na vađenju repe i branju kukuruza. Nitko ga nije malteretirao fizički ni psihički, osim što mu je bilo ograničeno kretanje. U civilnoj vlasti su se

nalazili Jovica Medić i Dušan Pokrajac, a nije mu poznato tko je istjerao mještane Tovarnika.

Svjedok Antun Mišić navodi da je bio u Tovarniku kada je došlo do napada na Tovarnik. Kada se nalazio u podrumu došli su Dragan Ivanović i njemu nepoznati vojnik, te je s mještanima odvežen u Šid kamionom, zatim je pobjegao u Sremsku Mitrovicu. Dana 29. rujna 1991. godine vratio se u Tovarnik. U Tovarniku je tada obnašao vlast Aco Trifunović. Do 07. siječnja 1992. godine u Tovarniku je radio poslove elektromontera, ali mu ništa nije poznato o ubijanju mještana Hrvata.

Zna da je I-okr. Miloš Stanimirović bio u krajinskoj miliciji i izdavao propusnice, a od ostalih okrivljenika poznaje okr. Dušana Stupara.

Svjedok Dragan Hajduk navodi da je do pada Tovarnika živio u Tovarniku, a prilikom napada da je otišao u Lovas. Kada se vraćao iz Lovasa u Tovarnik pred svojom kućom je vidio okr. Radoslava Stanimirović, okr. Branislava Jerkovića i okr. Miloša Stanimirovića, koji su bili u odorama, naoružani puškom, te su mu prišli, rekli su mu da nije podoban da živi u Tovarniku i da im da oružje koje navodno posjeduje. Odmah je odveden u Cveićevu kuću gdje se nalazila milicija. Pred kućom su se nalazili Hrvati i to Vjekoslav Mioković, Tuna Marić i svećenik Ivan Burik, te još 10-ak ljudi čijih se imena ne može sjetiti. Svećenik Ivan Burik i on morali su ići popisivati mrtve po ulici s tim da su ih vodili i čuvali okr. Miloš Stanimirović i okr. Dušan Stupar. Nakon popisa ponovno su vraćeni u Cveićevu kuću. Na ispitivanje u jednu prostoriju vodio ga je Dušan Grković, a u prostoriji su se nalazili Savo Ivanović, okr. Miloš Stanimirović, okr. Željko Krnjajić, okr. Dragan Sedlić i okr. Dušan Stupar. Savo Ivanović ga je ispitivao, a tukli su ga okr. Miloš Stanimirović, okr. Dragan Sedlić i okr. Dušan Stupar, koji mu je priključio struju na vrat. Dok je tako sjedio vezan za stolicu okr. Miloš Stanimirović mu je probio uho čavlom. Htio ga je zaklati na način da ga je zasjekao po vratu s lijeve strane i ubo ga nekoliko puta nožem po leđima. Svi prisutni su ga tukli rukama i nogama po cijelom tijelu. Ispitivali su ga za oružje, tko ga posjeduje u Tovarniku, gdje je skriveno, gdje su mu ujaci i slično. Od udaraca je pao u nesvjest pa su ga odveli u prostoriju gdje su bili i ostali zarobljenici. Nakon njega u prostoriju za ispitivanje doveden je Subaša, čovjek bez ruke. Nakon njega u zajedničku prostoriju dovedena su dva mladića iz Osijeka koji su bili jako tučeni, tako da je jedan ležao na putu, a drugi je jedva sjedio. Ponovno je vođen na ispitivanje, a takođe su ga tukli okr. Miloš Stanimirović, okr. Stevan Srđić, okr. Dragan Sedlić i okr. Željko Krnjajić. Iz prostorije se udaljio okr. Željko Krnjajić, zatim se čuo rafal iz puške i pucanj iz pištolja, a kada je isti ušao u prostoriju imao je krvave cipele i rekao je Savi Ivanoviću a je ubio Matu i Mandu Živić. Nakon ispitivanja izveden je pred kuću i trebao je biti streljan, a izveli su ga Dušan Grković i okr. Željko Krnjajić. Dok se nalazio pred kućom naišla su dvojica Srba iz Tovarnika, Živan zvani "Brico" i Živorad Medić, te ih je zamolio da mu pomognu. Tada je pristupio Brico i spasio ga od streljanja.

Prevežen je u Šid, a zatim u Begejce, gdje je bio u logoru. Dok je išao popisivati mrtve u ulici pred svojom kućom vidio je svoju tetku, okr. Katicu Maljković koja je palila njegovu kuću i ista je izgorjela do temelja. Dok je palila kuću vikala je da će ona sama zapaliti kuću njene sestre ustaškinje. Isto tako pred Cveićevom kuću vidio je Miću Maljkoviću koji je njegov tetak, isti je čuvao stražu, bio je odjeven u vojničku odoru, imao je pušku i bombe. Okr. Božo Rudić se nalazio pred Cveićevom kućom u vojničkoj odori. Prilikom prolaska pored Cveićeve kuće okr. Božo Rudić mu je stavio

pištolj u usta, te mu posjekao nepce. Tom prilikom mu je rekao "tko god ima kapi hrvatske krvi neće štetiti Tovarnikom". Isto tako navodi da je vidio u selo Voju Stanimirovića koji je bio odjeven u civilnu odjeću, a njegovu suprugu Ljeposavu Stanimirović nije vidio.

Svjedok Damir Alivojvodić navodi da je živio u Tovarniku, a da je nakon pada Tovarnika otišao u Šid. U mjesto Tovarnik vratio se 10. listopada 1991. godine kada je popravljao svoju kuću. U Tovarniku je tada dužnost predsjednika Mjesne zajednice obavljao okr. Aleksandar Trifunović komu se on morao javiti.

Navodi da je u stanici milicije zapovjednik bio okr. Željko Kranjčević iz Lovasa, a milicajci su bili okr. Dušan Stupar, Savo Ivanović i osoba po imenu Duško. Svi su oni bili obučeni u plave uniforme i naoružani kratkim i dugim vatrenim oružjem. U istoj kući gdje se nalazila milicija bio je smješten i zatvor.

Svjedok Vera Šimunić navodi da je bila u Tovarniku kada je započeo napad na Tovarnik. Dana 21. rujna 1991. godine u obiteljsku kuću došlo je pet nepoznatih pripadnika tzv. JNA obučenih u SMB odore, naoružanih dugim vatrenim oružjem, te su odveli njenog supruga Branka u miliciju koja se nalazila u kući doktora Cveića. Zna da je zamjenik zapovjednika milicije bio Savo Ivanović dok su milicioneri bili okr. Stupar Dušan, okr. Stanimirović Miloš, okr. Srdić Steva, svi su oni bili obučeni u plave odore civilne zaštite, naoružani kratkim i dugim oružjem s oznakom milicija. Njen suprug Branko nalazio se u milicije od 8-10 dana nakon čega je odvežen u Begejce.

Od osoba koje su bili pripadnici TO Tovarnik navodi Ostojić Janka, Miljković Djordža, Ivošević Nikolu, Ivošević Milorada, Sarap Mileta, koji su bili obučeni u odore SMB naoružani dugim vatrenim oružjem i koje su po njenoj izjavi aktivno učestvovali u napadu i okupaciji mjesta Tovarnik, a zapovjednik TO je bio Dušan Pokrajac iz Tovarnika.

Navodi da su se pripadnici okupatorske vojske ponašali loše prema mještanima, vršili su ubojstva, zlostavljanja, ispitivanja i protjerivanja iz Tovarnika, a po njenom mišljenju odgovorni su Ostojić Janko, Srdić Stevan, Sedlić Dragan kao pripadnici TO, te milicioneri Ivanović Savo, Dušan Stupar i još neke druge osobe.

Navodi da je uveden policijski sat i to od 20,00 - 06,00 sati, a provođen je do 02-03. mjeseca 1992. godine. Za kretanje po mjestu izdavali su propusnice u TO, koje je potpisivao Dušan Pokrajac.

Ista je navela da je pljačku imovine prognanih mještana vršilo više stanovnika, a među njima i Miljković Djorđe koji je uzeo imovinu Šimić Ane, te još nekih drugih.

Isto tako javnim pogovorom čula je da su vršene pljačke imovine prognanih mještana od strane okr. Sedlić Dragana, okr. Srdić Stevana i okr. Stupar Dušana.

Navodi da je tijekom svog boravka u okupiranom Tovarniku bila svakodnevno psihički zlostavljana zajedno sa djecom i to pucanjem po kući iz vatrenog oružja od strane nepoznatih osoba, kao i riječima "ustaše idite u Vinkovce" itd. i to od strane Miljković Milke, Grković Dušana, okr. Stupar Dušana i okr. Srdić Stevana.

Svjedok Andrija Glavašić navodi da se nalazio u Tovarniku prilikom napada na Tovarnik. Nakon pada Tovarnika on je pobjegao i to na položaj zvani "Vezić". Tamo se nalazio sve do 02. siječnja 1992. godine kada je krenuo kući da

uzme novce koje je sakrio u svojoj obiteljskoj kući. Kada je već krenuo iz Tovarnika prema Ilači uhvatila ga je milicija koja ga je zatim odvela u njihove prostorije. Poslije ispitivanja pušten je kući, te je živio s majkom u kući. Svakodnevno je bio maltretiran od strane milicije i doseljenih osoba iz zapadne Slavonije. Maltretiranja su bila vršena na način da je milicija ulazila u kuću, ostavljala municiju od pušaka i pištolja po krevetima, pa su na taj način imali prigodu vršiti ispitivanja i pretres kuće zbog postojanja mogućnosti da ima oružje. Dana 22. travnja 1992. godine odveden je u logor u Sremskoj Mitrovici gdje se nalazio 10-ak dana, a zatim je odveden u Šid na ispitivanje u zgradu milicije. Nakon ispitivanja odveden je na prisilni rad u mjestu Vašicu gdje je radio razne poljoprivredne poslove. Dana 18. rujna 1992. godine s još 4 osobe odveden je na razmjenu kod Lipovca, gdje je razmijenjen i došao u slobodan dio Hrvatske.

Svjedok Jovanka Bakrač navodi da je živila prije rata u Tovarniku, a da je otišla iz Tovarnika 20. lipnja 1991. godine. U Tovarnik se prvi put vratila 27. rujna 1991. godine i obnavljala je svoju kuću. Navodi da su od pripadnika TO aktivno učestvovali u okupaciji, a to je čula javnim pogovorom, Dušan Pokrajac, Milan Ergić, Miloš Pokrajac, Stevo Pokrajac, Duško Bakrač, Jerković ime mu ne zna, Mišo Stanimirović, Radoslav Stanimirović, Gordan Rudić i Kata Maljković. Okupacijom Tovarnika oformljen je Štab TO Tovarnik koji se nalazio u kući Mileta Ergića u ul. Bana Jelačića, čiji je zapovjednik bio Dušan Pokrajac po činu kapetan, a osim njega tu su još bili Gojko Grgić, Radovan Maljković, Mićan Maljković, Dušan Maljković, Milorad Bakrač, koji su bili obučeni u odore SMB, naoružani dugim vatrenim oružjem. Isto tako u Tovarniku je oformljena civilna vlast u kojoj su se nalazili Aco Trifunović, koji je bio predsjednik Mjesne zajednice, zatim Mirko Lončar, Sreto Pokrajac, Jovica Medić, Nenad Žigić, Dušan Topić i Jovanka Bakrač koja je bila predsjednica Mjesne zajednice od 1994. do 1996. godine.

Okupacijom mjesta uvedena je radna obveza u kojoj su se nalazili mještani srpske ili hrvatske nacionalnosti, radili su na popravcima oštećenih kuća i drugim poslovima, a za svoj rad nisu dobijali novčanu naknadu.

Za kretanje po mjestu, kao i izlazak iz mjesta izdavane su propusnice od strane TO u čijem je potpisu bio Dušan Pokrajac, kao i Aco Trifunović, a koristili su se, po izjavi predmetne oko 2-3 mjeseca od početka okupacije.

Svjedok Djuro Dominković navodi da je bio u svojoj kući u Tovarniku prilikom napada na Tovarnik. Nakon dva dana u dvorište gdje su se oni nalazili došli su vojnici okupatorske vojske obučeni u SMB uniforme, te su im naredili da napuste kuću i morali su otići u štab vojske koja se nalazila na kraju ulice prema Šidu. Dok su se kretali pješke prema Štabu vidio je nekoliko ubijenih osoba u civilu, ali ih nije mogao prepoznati. Po dolasku u Štab vidio je puno mještana Tovarnika srpske nacionalnosti obučeni u uniforme, te naoružanih dugim oružjem, od kojih se sjeća Pokrajac Duška, njegovog brata, Nikolić Pave, Stanimirović Jove, te drugih kojih se ne može sjetiti. On i brat su smješteni u jednu prostoriju u kojoj se već nalazilo 6 zarobljenih Hrvata iz Tovarnika u civilnoj odjeći među kojima je prepoznao Bertić Tomislava, Ivoković Antuna, Hapčak Pavla, Martin zv. Džindža. U tom trenutku naišli su nepoznati rezervisti iz Valjeva koji su sve pretukli, a njemu su prijetili nožem da će mu odrezati ruke, ali je u to vrijeme naišla grupa novinara i snimatelj iz Beograda, te su ih rezervisti pustili na miru. Nedugo potom došao je Pokrajac i naredio četvorici da idu sahranjivati mrtve, odnosno ubijene mještane po selu, dok su on i njegov brat, Anto, Hapčak Pavo i

Marin zv. Džindža dobili naređenje da idu skupljati starije i nemoćne osobe po selu, te iz odvoziti u Srbiju, odnosno u Šid. Navodi da je skupio oko 20 osoba, stavio ih je u svoj traktor i prikolicu, te su krenuli prema Šidu. Zaustavio ih je jedan transporter i naredio Hapčak Pavi i Marinu, zv. Džindži da siđu s traktora i donesu ljudski lež, zatim kad su oni krenuli prema njemu, taj rezervista je pucao prema njima, oni su pali na tlo i ostali ležati. Oni su se nastavili kretati traktorom u Šid. Treće jutro oko 50-ak zatvorenika autobusom su odveženi u neko selo u Rumi gdje su ih nepoznati vojnici tukli. Nakon tri dana s još 25 Tovarničana odvezen je u Tovarnik i to u kuću doktora Cveića. U miliciji je tada vidio Vukadinović Dušana, Topić Dušana, Rudić Božo, Sedlić Branka, te još nekih kojih se ne može sjetiti. Tijekom noći ih je Grković Dušan prozvao jednog po jednog u susjednu prostoriju, a skupa s njim su bili Devčić Mićo, Krnjajić Žarko, te još neki kojih se ne može sjetiti. Po ulasku u tu prostoriju koja je bila zamračena odmah su ih tukli. Dobio je batina od nepoznatih osoba, a nakon određenog vremena i fizičkog zlostavljanja zatvorenik je vraćen u zatvor. Od zadobivenih povreda tom prilikom umro je Markanović Anto, a neki ljudi su ga morali iznijeti. Nakon toga on je kuhao za ostale zatvorenike, a pomagao mu je u tome njegov brat.

Nakon nekoliko dana bio je određen da ide raditi u PIK, ali je nakon završenog posla morao doći prespavati u prostorije milicije. Neki od zatvorenika su morali ići na prisilni rad i to čistiti mjesto, popravljati kuće i sve ostale poslove koje im okupatorske vlasti narede. Tijekom ovih radova nisu imali oružanu pratnju, ali su morali imati svezane trake na rukavima jer tko nije imao mogao je biti ubijen.

Dana 05. listopada 1991. godine predmetni je morao po naređenju Ace Trifunovića otići u svoju trgovinu koju je držao prije okupacije, te predati svu robu koju je imao, a ista je odvežena u pravcu Šida. Nakon ovoga je Aco Trifunović rekao svjedoku da je slobodan i da može ići, nakon čega su on i njegov brat Ante pješice otišli u Šid, a zatim prešli u slobodan dio Hrvatske.

Svjedok Žarko Grbešić navodi da se nalazio u Tovarniku prilikom napada na Tovarnik. Kada je izašao na ulicu vidio je puno ljudi odjevenih u odoru tzv. JNA, pa i Duju Stupara koji je imao bijele oprtače, također i dugo oružje. Taj Stupar mu je rekao da mora skupljati mrtve ljude po selu. Isto tako uzeo je njegov Golf i više mu ga nije vratio. Bio je zatvoren u jednu prostoriju, te je vođen na ispitivanje od strane nepoznatih osoba u odori milicije. Ujutro je među policajcima prepoznao okr. Željka Krnjajića iz Lovasa, koji je bio zapovjednik milicije, a tu se nalazio i Savo Ivanović. Nakon Šida prebačen je bio u Begejce. Iz Begejaca je s još oko 14 osoba iz Tovarnika vraćen u kuću doktora Cveića gdje je bila milicija i tu se nalazio 4 dana. U prostoriji gdje se nalazio došle su dvije nepoznate osobe, te su im skinuli sve zlato koje su imali kod sebe. Te je noći izveden na ispitivanje Tomo Glibo, koji kada se vratio nije mogao stajati od batina, a rekao mu je da su ga tukli rukama, nogama, šamarali ga, te su mu sat s ruke skinuli bajunetom.

Vođeni su na prisilne radove, čišćenje ulica, pokrivanje srpskih kuća i sahranjivanje mrtvih, dok su morali prenoćiti u miliciji. Za taj prisilni rad nisu dobili nikakvu plaću. Nakon 10-ak dana pušten je s ostalima kući i morao je nositi na lijevom rukavu bijelu traku, a preko kapije je morao staviti bijelu plahtu tako da se razlikuju Hrvati od Srba, da se svako jutro morao javljati u miliciju radi rasporeda na radnu obvezu.

Također bio je policijski sat od 17,00 do 07,00 sati ujutro i tom prilikom u kući nije smio upaliti petrolejku ili svijeću.

Svjedok Dominik Vorgić navodi da je prije rata radio u mjesnom uredu u Tovarniku, te mu je bilo poznato stanje u mjestu po nacionalnoj osnovi. Navodi da nacionalna struktura od 3.270 stanovnika oko 3/5 su činili Hrvati, a 2/5 Srbi koji su većinom bili nastanjeni u istočnom dijelu mjesta. Dana 20. rujna 1991. godine oko 08,00 sati započeo je prvi topovski napad na Tovarnik. Izvodila ga je JNA iz pravca Šida, točnije prvi redovi topova bili su smješteni iza pravoslavnog groblja i Šida, tj. na republičkoj međi. Dana 21. i 22. rujna 1991. godine Tovarnik je granatiran iz pravca Ilinaca i Šida i to katolička crkva, dok su se mještani nalazili skriveni u podrumima. Već 21. rujna 1991. godine u mjesto su ulazili Šešeljevi dobrovoljci s domaćim stanovništvom koji su uglavnom bili Srbi. Dana 25. rujna 1991. godine s još 20-ak osoba izašao je iz podruma na ulicu, te su tom prilikom ulicom prolazili okr. Miljković Boško i njegov brat, te još jedan iz Beogradske ulice, koji su ih doveli do istočnog dijela sela, a zatim ih odvezli u Šid, gdje su bili na ispitivanju. Tu su prenoćili, a sutradan nekoliko zatočenika je pušteno koji su mogli otići u pravcu Srbije, a tko nije imao nikako u Srbiji odvezli su ih, kao i njega u Sremsku Mitrovicu gdje su bili do 03. listopada 1991. godine, a potom u Begejce da bi dana 10. prosinca 1991. godine bila izvršena razmjena u Bosanskom Šamcu.

Za vrijeme zatočeništva bio je puno puta maltretiran, psihički i fizički zlostavljan što je ostavilo traga na njegovo zdravlje.

Uvidom u zapisnike sekcije vidljivo je da su ekshumirani Djuro Grgić, star 60 godina, Djuro Grgić, star 44 godina, Mato Živić, Željko Vrančić, Djuro Miklošević, NN muškarac, NN muškarac, Marko Šijaković, Djuka Došen, Ivan Zelić, Josip Šarčević, Miroslav Zelenika, Ruža Ivković, Stjepan Kovačić, Jelka Krnić, Jozo Šišić, Ivan Adamović, NN muškarac, Danijel Perković, Karlo Grbešić, Danijel Marinković, Marko Bošnjak, Ivan Djankić, Vojislav Selak, Filomena Glibo, Ante Markanović, Marijan Mioković, Mato Balić, Mladenka Kuzmić, Franjo Kuzmić, NN osoba, NN osoba, NN osoba, Danica Milosavljević, Antun Šimunić, Djuro Carić, Manda Živić, Janko Budim, Krešimir Puljić, Djuro Filić, Ilija Džambo, Ivan Maloševac, Mato Ćurić, Ivo Penava, Berislav Šimunić, Petar Bilić, Stipo Matić, Adam Popović, don Ivan Burik, Rudolf Rapp, Ivan Jurić, Ruža Jurić i Janja Jurić. Iz zaključka zapisnika o sekciji vidljivo je da se radi o nasilnoj smrti.

Iskazi svih navedenih saslušanih svjedoka uvjerljivi su i logični i međusobno nadopunjuju sliku o zločinu koji se odigrao na području sela Tovarnik nakon njegove okupacije od strane neprijateljskih postrojbi.

Analizom ovako utvrđenog činjeničnog stanja nedvojbenim se ukazuje zaključak da su svi okrivljenici počinili kaznena djela koja su im stavljena na teret optužnicom.

Naime, nedvojbeno je utvrđeno da je dana 20. rujna 1991. godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv. JNA, pridruženih srpskih paravojskih postrojbi i ekstremnih osoba, a okrivljenici su se pridružili okupacionim snagama, te u cilju da taj prostor učine etnički čistim i da se onemogući daljnji život hrvatskom i drugom nesrpskom stanovništvu iste protjerali, ubijali, fizički zlostavljali, prisvajali im imovinu i uništavali je.

Prema tome sukladno svojim ulogama sudjelovali su u zarobljavanju, razdvajanju, čuvanju, maltretiranju, ubijanju i protjerivali stanovnike nesrpske narodnosti, te time postupali protivno odredbama međunarodnog prava.

Svojim postupanjima kršili su odredbe čl.3., čl.27. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, čl.51. toč.2. Dopunskog protokola I, čl.4. Dopunskog protokola II iste Ženevske konvencije i točke II Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida.

Slijedom izloženog smatram da se u radnjama svih okrivljenih stiču sva bitna obilježja krivičnog djela genocida i krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.119. OKZ RH i čl.120. st.1. OKZ RH, te se ova optužnica ukazuje opravdanom i na zakonu osnovanom.

Smatram da je temeljem čl.90. st.2. toč.1. i 6. ZKP okrivljenicima Milenku Stuparu, Strahinji Ergiću, Djordžu Miljkoviću, Boži Rudiću, Dragoljubu Trifunoviću, potrebno naložiti provođenje mjere opreza i to zabranu napuštanja boravišta i privremeno oduzimanje putne i druge isprave za prijelaz državne granice. Naime, navedeni okrivljenici se nalaze u Tovarniku, te da ne bi napustili teritorij Republike Hrvatske obzirom da Tovarnik graniči s Republikom Srbijom potrebno im je izreći mjere opreza.

PRILOG:

- istražni spis br.Kio-980/92.

ŽUPANIJSKI DRŽAVNI ODVJETNIK

Biserka Treneski

